

halve. Flere af de Eksempler, som den ærede Taler nævnte, komme ind under dette, saaledes Bjærgningen af Bræder, som findes drivende i Søen; i det Tilfælde vil det vistnok ofte slaa til, at Værdien er ringe i Forhold til det anvendte Arbejde, og saa gaabner ogsaa Søloven Udgang til at faa Bjærgelønnen sat højere. Der nævnes jo ikke noget Maksimum, og for saa vidt er Søloven ikke en Gang til Hinder for at gaa over det halve. Der siges jo kun ganske i Almindelighed, at Bjærgelønnen kan sættes højere end til en Tredjedel. Jeg tror derfor, at det ikke vil være heldigt, og det vil vel ogsaa være vanskeligt at føre det gennem Rigsdagen, som saa nylig har vedtaget Søloven, at man skal gaa tilbage fra det Princip med Hensyn til Bjærgelønnens Fastsættelse, som man efter moden Overvejelse stred til ved Sølovens Vedtagelse for kort Tid siden. Men jeg tror ogsaa, at de Bestemmelser, som indeholdes i Sølovens § 226, vistnok i Praksis ville bevirke, at der ikke vil føles stor Forstel for de Fiskere eller Bjærgere, som det ærede Medlem omtalte. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at denne Sag vil blive ved at gaa, ligesom den er gaaet hidtil.

Klein: Det erkendes formentlig fra alle Sider, at det er hensigtsmæssigt og, jeg kan gerne sige, nødvendigt, at der foretages en Revision af den nu gældende Strandslov. Jeg for mit Vedkommende maa erklære mig enig i de Principper, hvorpaa det nu foreslaaede Lovforslag er bygget. Jeg behøver ikke nærmere at udtale mig derom, da disse Principper ikke blot ere fremsatte i Motiverne til Lovforslaget, men ogsaa for et Øjeblik siden nærmere ere blevne udtalte af den højtærede Justitsminister. Jeg har saa meget mindre væsentlige Indvendinger at fremføre til Lovforslaget, som der i Landstinget er foretaget Ændringer paa de to Punkter, der forekom mig at være de Steder i Lovforslaget, hvor der nærmest kunde være Spørgsmaal om Forandring, og Forandringerne i Landstinget paa disse to Punkter ere foretagne i alt væsentligt overensstemmende med mine Ansuelser. De have altsaa gjort Lovforslaget mere tiltalende for mig, end det fra først af var. Jeg siger herved til, at man med Hensyn til Bjærgelav har anset det for rigtig at opstille Regler i Loven saaledes, at disse Bjærgelav ikke handles til den enkelte Kommunes, navnlig Sognekommunes Grænse, men at det, for saa vidt de stedlige Forhold gjorde noget saadant tilraadeligt, kunde være muligt dels under samme Bjærgelav at forene Med-

lemmer fra forskellige Sogne, dels efter Omstændighederne at danne flere Bjærgelav inden for de samme Sognes Grænse. Det andet Punkt, hvor jeg sætter Pris paa Landstingets Ændring, er § 13, og hvad dermed staar i Forbindelse. Man har i § 13 hævdet den Grundsetning, som i øvrigt nylig blev omtalt af den højtærede Justitsminister, og som er indført i Søloven, at naar der opstaar Strid om Bjærgeløn og Bjærgeløns Fordeling, skal Afgørelsen ligge hos Domstolene, det vil altsaa i dette Tilfælde sige, hos de søkundige Soretter rundt om i Landet, og ikke hos Øvrigheden saaledes, som det hidtil har været Tilfældet. Det er i § 13, at dette udtrykkeligt er udtalt. Hvad Spørgsmaalet om Fordelingen af Bjærgelønnen mellem de enkelte Bjærgere angaar, hedder det i første Stykke af § 13, at Bjærgerne have Valget mellem at faa udbetalt som Bjærgeløn en Tredjedel af det Beløb, der indkommer ved Salg af det bjærgede Gods, eller at faa Bjærgelønnen fastsat efter Reglerne i Sølovens Kap. 9. Det er kun for det Tilfælde, at Ejeren ikke melder sig. For det Tilfælde, at Ejeren melder sig, maa jo naturligvis Reglen ogsaa være den, at hvis der ikke kan komme en Overenskomst i Stand mellem Ejeren af Skib og Gods og Bjærgelavet om Bjærgelønnens Størrelse, saa er det den søkundige Soret, som maa stille Parterne imellem og derimod ikke Øvrigheden. At det forholder sig saaledes, vil navnlig blive klart efter den Ændring, som i Landstinget blev foretaget i § 12, idet det der hedder, at „naar Ejeren melder sig og godtgør sin Berettigelse som saadan, faar han udleveret det bjærgede, eller hvis det er solgt, Auktionsudbyttet med Fradrag af Omkostninger og af Bjærgeløn, for saa vidt dennes Størrelse er fastsat enten ved Overenskomst eller af Retten.“ Disse tre sidste Ord findes ikke i det oprindelige Lovforslag og ere udtrykkelig skudte ind. Naar der saa i den følgende Paragraf henvises til den ovenstaaende Regel, vil det ogsaa føre til, at for saa vidt Ejeren er til Stede og ikke kan blive enig med Bjærgerne om Bjærgelønnens Størrelse, er det Domstolene, der skulle afgøre Striden og ikke Øvrigheden. Jeg har herefter, som sagt, ikke meget at bemærke ved Lovforslaget. Der er et Par enkelte Steder, hvor jeg kunde finde det ønskeligt at foretage en lille Redaktionsændring, men da jeg anser det for rimeligt, at denne Sag bliver henvist til et Udvalg, skal jeg ikke opholde mig derved for Øjeblikket. — Der er et Par andre Punkter i Forslaget, hvor jeg kunde ønske, man vilde udtale sig noget tydeligere og maaffe ogsaa